

Τ' ΑΗΔΟΝΙ ΚΑΙ ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ

[Ο Κερκυραῖος λόγιος τῆς περαομένης γενιᾶς Πέτρος Κουαρτάνος, δημοσιεύοντας σὲ βιβλίο τὰ Ἰταλικά ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ, ἔβαλε στὸ τέλος καὶ τὰ σχεδιάσματα τοῦ Ποιητῆ γραμμένα στὴν ἴδια γλῶσσα. Ἐν' αὐτὰ ἔχει τὸν τίτλο «L'usignolo e lo sparviere» καὶ συνοδεύεται μὲ τὴν ἀκόλουθη σημείωση τοῦ Κουαρτάνου, Ἰταλικά γραμμένη: «Θὰ διηγηθοῦμε ἐδῶ κείνο πού ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ συντεθῆ τὸ σχεδιάσμα τοῦτο. Μιά μέρα, ὁ Κόντες μιλοῦσε μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς δικούς του γιὰ τὸν Ἡσίοδο. Ὁ λόγος ἔπεσε ἐκεῖ πού ὁ ἀρχαῖος ποιητῆς ἀιστορεῖ στοὺς ἄρχοντες τὸν ἀπόλογο τοῦ Ἀηδονιοῦ καὶ τοῦ γερακιοῦ καὶ θέλησε νὰ τὸν ξαναδιαβάσῃ. Ἄμα τὸν ἐδιάβασε, ὕστερ' ἀπὸ λίγες στιγμῆς, εἶπε στὸ φίλο του: «—Κάθισε κεῖ κι' ἀκαριέρεϊ λίγο». Καὶ παίρνοντας τὴν πένα, ἔρριξε γρήγορα στὸ χαρτί, δίχως νὰ πολυσκεφτῆ, τὴν πρόζα τούτη πού βρέθηκε στὰ χαρτιά του κι' ἀναγνωρίστηκε πὺς ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια. Ὁ φίλος πού ἀναφέραμε παραπάνω βεβαιώνει πὺς ὁ Κόντες λογάριζε νὰ τὴ στιχουργήσῃ στὸ Ἑλληνικὸ καὶ νὰ τήνε βάλῃ μὲ τ' ἄλλα του ποιήματα».

Τόλμησα νὰ καταπιαισῶ τὴ στιχουργία τῆς Σολωμικῆς πρόζας, γιὰ καλὴ ἀρχὴ μιᾶς γενικώτερης προσπάθειας στὰ Ἰταλικά κείμενα τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Φύσκολου.]

Μικρὸ κι ἀπαλοφτέρουγο
στὸν κλῶνο τ' ἀηδονάκι
τὴν κεφαλὴ σηκώνοντας
εἶπε στ' ἀψὺ γεράκι
πού κρέμεται ἀπὸ πάνου του
μὲ τ' ἀνοιχτὰ φτερά:

—Στὴν ἐξουσία σου δέθηκε
τώρα ἡ ζωὴ μου ἐμένα.
Τὰ οὐράνια πού δὲν ἔφτασα
δικά σου κι ἀπλωμένα,
μὰ στάσου λίγο κι ἔκοι σε
δυὸ λόγια μοναχά:

Ἄπ' τὶς γλυκῆς κι ἀπόκρυφες
πηγῆς πού κρύβει ἡ φύση
νὰ στάῃ ἕνα πνεῦμα δλόγλυκο

γαλήνια είχε αρχινήσει
καί μές στο στήθος μου εύρισκε
τέτοιο ένα πνεύμα έμέ.

Ένα τραγούδι αρχίναγε
νά ξεχειλάη βαθιά μου,
σάν τὸ φυλλομουρμούρισμα
πὸν αφήνει ἡ κατοικιά μου
σάν τ' ἄστρα πὸν τρεμίζανε
λαμπρὰ πίνου ἀπὸ μέ.

Ὅλ' ἡ ὁμορφιά πὸν μ' ἔζωνε
παντόγυρά μου ἡ θεία
μές στὴν καρδιά μου ἀγγίζοντας
γινότανε ἁρμονία·
ξάφνου ψηλά σ' ἀντίκρουσα
κ' ἔπεφτες σὺ γοργό.

Κατέβαινες, κ' ἐκοίταζα
τὰ δυνατὰ φτερά σου,
κ' ἐνίκησε τὸ φόβο μου
τὸ ἔξαισιο πέτομά σου,
τί τῶν θεῶν ἐθαύμαζα
τὸ δῶρο τὸ λαμπρό.

Μὰ τὴ στιγμὴ πὸν ἐρχόσουνα,
ἀπ' τὴν κρυφὴ πηγὴ μου
νά ξεχυθοῦν γυρεύανε
κλάμα οἱ κεληδισμοί μου
γιὰ κάποιο ρόδο πὸν ἄρπαξαν
τοῦ ἀνέμου τὰ φτερά·

Κ' ἐνῶ τραγούδι ἀρχίναγα,
στῆς ἀστραπῆς τὴ σκάση
ἔτσι ἡ καρδιά φτερούγιαζε
σά νᾶθελε νά σπάση,
στὸ νέο κλωνάρι ἐμούλωχτα
τὸ στήθος μου ἀπαλά.

Ἄσε νὰ ζήσω μιὰ στιγμή,
κρατώντας τὴν ὀρμή σου,
στὲν πρῶον αἰθέρα ὅσο μ' ἀρκεῖ
νὰ ρίξω καὶ στ' αὐτί σου
τὸ θησαυρὸ πού μέσα μου
γροικῶ νὰ σπυρταρῶ.

Ὡι μὴ σκοιῶσεις τὸ ἄφραστο
τραγούδι πὺ γεννιέται!...»

Ἔτσι τ' ἀηδόνι ἐμίλησε
καὶ τὸ γεράκι σειέται
κι ἀποτραβῆ τὸ νύχι του
τὸ πεινασμένο εὐτύς.

Τ' ἄλλο του πόδι ἀπλώνοντας
μὲ ἀγάπη τὸ γεράκι
σάμπως μὲ χέρι ἀνθρώπινο
χαϊδεύει τ' ἀηδονάκι,
καὶ τ' ἀηδονάκι ἐπέθανε
στὸν κλῶνο ἀπάνου εὐτύς.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ

ΙΒΥΚΟΥ ΡΗΓΙΝΟΥ (550 π. Χ.)

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ

Ὁ Ἔρως πάλι τακερὰ καὶ δόλια μὲ κοιτάζει
μὲς ἀπ' τὰ βλέφαρα τὰ γαλανά,
μὲ χίλια δυὸ δολώματα στὰ δίκτυα του μὲ βάζει,
μὰ τρέμω ἐγὼ πὺ βλέπω νὰ γυρνῶ·
σὰν νικηφόρον ἄλογο πὺ γέρασε, διστάζει
στὸ τρέξιμο νὰ παραβγῆ ξανά.

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΔΟΣ